

Veikko Karppi

Kosta ennen kuin kuolen

Kosta ennen kuin kuolen

© Veikko Karppi

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-326-9

Luku 1

Punainen Saab 9000 lipui autokannelta laiturille ja edelleen kohti tullitarkastusta. Merimatka Tukholmasta Turkuun oli lokakuun sään oikuista huolimatta taittunut leppoisasti. Ahvenanmaan saaristo oli lopullisesti taittanut etelätuulen voiman ja vakauttanut aluksen kulun.

M/S Rosellan uumenista purkautuvassa jonossa Saabin uusin malli sai kanssamatkustajien päät kääntymään. Turboahdetussa moottorissa oli voimaa, joka hyväili pienikokoisen Henrikin itsetuntoa. Hän oli paras. Sen hän oli huomannut jo Tukholmassa ajaessaan autovuokraamosta Vikingin laiturille. Liikennevaloilta lähdettäessä toiset autot olivat jääneet kauaksi taakse.

Rannassa tullimies tyytyi vain vilkaisemaan autoa. Hänellä ei tuntunut olevan aikaa Saabin uudelle mallille. Ruotsin kautta Euroopasta palaavat rekat oli pakko asettaa uteliaisuuden edelle, ja rekkoja riitti. Kukaan ei halunnut jonottaa vuorokautta, ehkä useampaakin, Puolan tullissa eikä kolistella hoitamaton Via Balticaa Tallinnan lautalle.

Hymy karehti Henrikin kasvoilla, kun tullimies viittoili matkan jatkamisen merkiksi. Kroaatti oli tehnyt hyvää työtä. Matkustajaluettelossa Hans Stenroos oli tuntematon nimi, Henrik Kivekäs olisi saattanut mutkistaa matkantekoa. Hans Stenroosin henkilöllisyydestä kannatti maksaa.

Tullista päästyään autot hajaantuivat viuhkan tavoin kaupungista ulos johtaville teille. Laituri tyhjjeni nopeasti.”Kierrä

Turun keskusta kymppitielle”, näin Sauli oli puhelimessa sanonut. ”Tavataan Forssassa, kymppitien ja kakkostien risteyksessä, huoltamon pihassa”. Asiaansa veli, tai oikeammin velipuoli, ei ollut suostunut kertomaan.

Tapaamispaikaksi sovittua huoltamorakennusta hiljaisella nopeudella kiertäessään Henrik tunsi itsensä epävarmaksi. Miten hän tunnistaisi Saulin? He olivat olleet nuoria, melkein lapsia, kun hän oli lähtenyt kotoa. Sen jälkeen he eivät olleet tavanneet. Huoli osoittautui kuitenkin turhaksi, kun mittarikentän laidalle pysäköidyn auton valot välähtivät. Merkki oli selvä. Kuljettaja, varmaankin Sauli, oli tunnistanut Ruotsissa rekisteröidyn auton.

Henrik käänsi auton kohti vilauttajaa. Saabin tehokkaiden valonheittimien valaisemassa autossa näkyi vain yksi hahmo. Sauli oli tullut yksin.

Saab pysähtyi Opel Kadettin rinnalle, keula kohti Kadettin perää. Kuljettajien ikkunat avautuivat. Autoissaan istuvat miehet olivat kasvokkain, mutta samalla kaukana, henkisesti ehkä vieläkin kauempana. Suljettu ovi ja käyntiin jäänyt moottori antoivat vapauden jäädä tai lähteä.

Saulin vasen käsi nousi rennosti avoimelle ikkunalle. Oikea käsi piti tiukasti kiinni vanhan Opelin ohjauspyörästä.

– Terve, pitkästä aikaa, Sauli sanoi ja katse lukkiutui uuden auton kojelautaan. – Sinulla on hieno auto.

– Ruotsalainen... Kansanauto, Henrik tyytyi vastaamaan. Saulin ääni tuntui yllättävän tutulta. Mieheksi varttuminen oli muokannut nuoren pojan kasvot, mutta silti niistä löytyi tutut piirteet. – Tykkäätkö katkaravuista? Henrik jatkoi.

Hämmennys näkyi Saulin katseesta. ”Tykkäätkö katkaravuista”? Eikö maailmalle karanneella veljellä ollut vuosien jälkeen mitään muuta sanottavaa?

– Miten niin katkaravuista? Mitä tarkoitat? Saulin oli pakko kysyä.

– Sitä vain, syötkö katkarapuja. Minulla on niitä täällä

pussissa, Henrik jatkoi ja nosti penkille laskemaansa muovikassia. – Otin vähän evästä laivan buffetista. Nää on hyviä.

Henrik otti kassista äyriäisen, taittoi sen keskeltä kahtia ja kuori pyrstön. Jätteet putosivat autojen väliin maahan.

– Voin minä ottaa muutaman, Sauli sanoi. – Ota kassi mukaan ja tule tänne autoon. Saadaan jutella rauhassa.

– Joo, Henrik sanoi ja peruutti autonsa kauemmaksi Saulin autosta. Ovelle oli tilaa aueta.

– Mitä tänne? Miten äiti? Henrik kysyi, kun hän oli istunut Kadettin kuluneelle penkille.

– Mitäpä tänne. Vanha rauha.

– Yhteyttä ei pidetä, vai? Henrik jatkoi ja ojensi avatun katkarapupussin Saulia kohti.

– Jotain sellaista, Sauli sanoi. Kuorittavana oleva katkarapu näytti vaativan miehen koko huomion.

Henrik sujautti vuorostaan kätensä eväspussiin samalla kun jatkoi pidättyväisesti alkanutta keskustelua.

– Sinulla oli asiaa?

– Tarvitsen apuasi, Sauli sanoi ja kääntyi katsomaan Henrikiä. Kuorittavana oleva äyriäinen sai hetkeksi jäädä.

Saulin sanat eivät keskeyttäneet Henrikin herkuttelua. Pyrstön alta piti imaista keltainen mäti. Jotain tällaista hän oli arvannut Saulin asian olevan.

– Ruvetaanko jakaan perintöä? Henrik kysyi, kun oli selvittänyt katkan mädin. Herkullisen pyrstön ympäriltä piti vielä kuoria peittävä kilpi.

– Ei... Minua uhataan, Sauli vastasi irrottamatta katsetaan veljestä.

Hämärässä autossa Henrik tunsi Saulin vaativan katseen, mutta ei kääntänyt päätänsä. Katseiden kohtaaminen olisi vienyt hänet liian lähelle veljeä.

– Joku kiristää sinua. Väärä nainen tiineenä ja tarvitset rahaa, vai? Henrik sanoi välipitämättömästi.

– Olisikin, Sauli sanoi ja nielaisi. Itku olisi paljastanut pet-

tymyksen. – Mirjam lähti... tai sen uusi mies vei sen minulta ja nyt ne meinaa viedä minulta tyttärenkin.

– Mirjam, sinun vaimosi... vai? Henrik tyytyi kysymään. Hänen teki mieli vilkaista Saulia, mutta jokin sanomaton pelko pidätteli. Pikkuveli oli aina vaatinut kaiken ja vahvempänä myös saanut. Katse pysyi tiukasti huoltamon pihassa. Erosta kertominen ei voinut olla niin tärkeä asia, että Sauli oli sen takia kutsunut hänet Suomeen.

– Miten niin sinua on uhattu? Henrikin kysymys rikkoi autossa hetken vallinneen hiljaisuuden.

– Sinullahan on ollut kaikenlaista, minä tiedän. Olen vähän kysellyt, Sauli sanoi. – Olet saanut tuomionkin.

– Ehdollista pikku petoksesta, mitä se tähän kuuluu? Henrik vastasi nopeasti. Käsi tarttui oven avauskahvaan. Sauli oli astunut hänen yksityisyyteensä.

– Mitäpä se minulle... kunhan sanoin, Sauli jatkoi. Pelko veljen avun menettämisestä kuului äänestä. – Ajattelin vain, että sinä osaisit, sinä olet täällä vieras.

– Vieras, mistä sinä sen tiedät? Henrik kysyi. Nyt oli jo pakko vilkaista Saulia. Oliko tämä saanut jostain tietää, että Suomessa oli Hans Stenroos, ei Henrik Kivekäs?

– Vieras hoitamaan sen Mirjamin uuden miehen. Olet ollut niin kauan poissa Suomesta... Ellen luovu sovinnolla Anna-Mariasta, se sanoi tappavansa minut.

Sauli vaikenä. Henrik näki pihavalojen hämärässä Saulin katseessa pelon, menettämisen pelon. Ei Sauli oikeasti tiennyt Hans Stenroosista.

– Sinä voit pakottaa sen eroon Mirjamista, Sauli jatkoi. – Hyvällä tai pahalla, mieluummin pahalla. Minä vihaan sitä jätkää. Tytärtäni minä en sille anna.

Henrik otti uuden katkan pussista. Oven avauskahva sai hetkeksi jäädä. Katkan kuoriminen vaati katseen ja molemmat kädet. Kuoriminen antoi aikaa ajatella. Hänellä oli alibi, Henrik Kivekäs ei ollut Suomessa, mutta silti. Äyriäisen pyrstö maistui hyvältä.

– Ei taida olla minun hommiani, Henrik sanoi viimein. – Tiedäthän sinä, että minä inhoan väkivaltaa. Olen aina inhonnut.

– Tiedän, Sauli sanoi painokkaasti. – Koulussa minä jouduin puolustamaan sinua. Kuka tahansa sai kiusata sinua. Sinä voisit nyt puolestasi auttaa minua. Oltaisiin vähän niin kuin tasoissa.

– Mikset sinä hoida sitä miestä itse? Henrik kysyi.

– En voi. Jos jotain sattuu ja toivottavasti sattuu mahdollisimman pian, minä olen ensimmäisenä epäiltyjen joukossa. Sinua ei kukaan tunne, ei osaa epäillä. Sinua tuskin on edes olemassa. Sen vuoksi pyysin sinut tänne. Nyt voisit kuitailla niitä lapsuuden velkoja.

– Paskat, Henrik vastasi nopeasti Saulin vaateeseen. – Olen olemassa tai en, mutta sinulle minä en ole mitään velkaa. Minun nahkaani siinä pehmitettiin, kun sinä jäit kiinni niistä limsoista... Äijä hakkasi ja minä lähdin.

– Ne keikat tehtiin yhdessä, sitä älä unohda. Nyt on sinun vuorosi auttaa minua. Hoidat sen jätkän pois elävien kirjoista ja häivyvät maasta. Ei se sen kummempaa vaadi. Kyllä sinä tiedät, kun olet ollut hyvässä opissa siellä maailmalla.

– Ei onnistu, Henrik sanoi ja heitti Kadettin oven auki. – Hoida omat sotkusi, minua et niihin sekoita.

Kadettin ovi paiskautui kiinni ja Henrik käveli hyvästejä sanomatta kohti Saabia.

– Odota, Sauli huusi Henrikin perään. – Puhutaan nyt vielä.

Henrik ei ollut kuulevinaan. Taakseen vilkaisematta hän istuutui Saabiin, käynnisti moottorin ja ajoi liittymästä kaksoistielle. Taustapeilistä näkyi, että Sauli lähti perään.

Tulkoon, Henrik ajatteli. Että kehtasikin vanhaan kakaroiden väliseen nahisteluun viitaten vaatia jotain vastapalvelua.

Henrik tuhahti ajatukselle. Sormet kiristyivät ohjauspyörän ympärille. Ei hän ollut mikään palkkamurhaaja.

– Miksi minä tulin tänne Saulin määrälläväksi? Henrik kysyi itseltään, kun ajatus ei tuntunut jättävän häntä rauhaan.

– Se yritti käyttää minua hyväkseen. Ei olisi muuten kaivanut minua esiin ja ottanut yhteyttä.

Henrikin oli pakko jatkaa ajatusta ääneen. Sanojen kuuleminen vahvisti itsetuntoa. Hän oli oikeassa, mutta sitä huolimatta hän halusi paeta. Lähteä, niin kuin hän oli lähtenyt karuun Saulin sadistista isää. Nyt hän pakeni narsistista Saulia. Hänen täytyi päästä ensimmäisellä lautalla takaisin Ruotsiin. Auton kallista vuokraa oli turha maksaa pidempään. Saulin tapaamisen vuoksi sitä ei olisi kannattanut edes vuokrata, mutta kun hän halusi näyttää. Osoittaa miten hyvin hänellä menee. Hän ei ole mikään persaukinen kulkuri.

Saabin kello osoitti iltayhdeksää. Iltalautalle hän ei enää ehtisi. Aamulautan lähtöä odotellessaan Henrik päätti käväistää Helsingissä ja katsella kaupungin yöelämää.

Sauli tavoitti Kadettillaan Henrikin Saabin muutaman kilometrin ajon jälkeen ja lähti ohitukseen. Piti päästä Henrikin edelle. Edellä ajaessaan hän voisi pakottaa tämän pysähtymään. Vauhtia lisää, mitään ei ollut vielä menetetty. Lattia esti kaasupolkimen painumisen syvemmälle. Palveluksen velkaa olevan Henrikin oli pakko suostua hänen pyyntöönsä.

Ei, Henrik sanoi hiljaa mielessään, kun huomasi Kadettin ilmestyvän taustapeilin kuvajaiseen. Saabin moottorin kierroslukumittarin viisari heilahti neljään tuhanteen. Turboahdettu moottori näytti voimansa. Auto syöksähti eteenpäin ja jätti kevyesti ohi pyrkineen Kadettin. Tien kaarre oikealle rajoitti näkyvyyden ja pakotti Saulin jättäytymään Henrikin perään.

Henrik alensi nopeutta. Hänellä ei ollut mitään tarvetta kaahata, hänellä oli aikaa. Näin hän todisteli itselleen, mutta alitajunnassaan hän nautti tilanteesta. Hän oli heistä kahdesta se vahvempi. Hän määräsi marssijärjestyksen. Hän kulki edellä, oli matadori, joka punaisella muletalla ärsytti häviämään tuomittua härkää.

Kilometrit taittuivat. Henrik ajoi edellä ja Sauli melkein

puskurissa kiinni. Kadettin lähivalot vaihtuivat ajovaloiksi ja jälleen lähivaloiksi. Valot vilkkuivat uudelleen ja uudelleen. Sauli vaati Henrikiä pysähtymään, mutta Henrik ei pysähtynyt. Hän ei halunnut antautua Saulin määrälltäväksi. Saulin oli tultava perässä.

Sauli käänsi valokytintä. Nyt, hän päätti mielessään, tällä suoralla minä sen teen. Valot pois niin Henrik ei edes huomaa. Pääsen pimeyden turvin Henrikin rinnalle ja saman tien ohitse.

Sauli heitti vaihteen kolmoselle ja polkaisi kaasupolkimen pohjaan. Auto syöksähti tien vasemmalle puolelle. Saabin valojen valaisema autio tie oli auki nopeaan ohitukseen.

Moottorin ulvahdus havahdutti Henrikin. Vilkaistu taustapeiliin näytti vain pimeän tien. Sauli oli ohituksessaan päässyt jo Saabin keulan kohdalle. Henrik tajusi jäävänsä toiseksi, häviävänsä jälleen kerran. Oliko Sauli sittenkin heistä kahdesta se vahvempi?

Henrik polki vaistomaisesti lisää kaasua. Auton vauhti kiihtyi loivasti alaspäin viettävällä suoralla. Hitaasti kohti tien oikeaa puolta ohjautuvasta Saulin autosta tuntui löytyvän uutta voimaa. Henrikin oli pakko ohjata oikealle. Kivet rapisivat lokasuojissa.

Mutta Saab oli vahvempi. Ennen kuin alamäki päättyi notkoon ja tie lähti nousemaan kohti kumpareta, Henrik pääsi uudelleen Kadettin rinnalle ja esti Saulin siirtymisen edelleen. Härkä oli sittenkin tuomittu häviämään.

– Tässä sen hullun on pakko hidastaa ja jäädä taakse, Henrik sanoi itselleen. – Tässä ratkaisee voima.

Mutta Sauli ei luovuttanut. Rinnakkain ajavat autot lähesyivät kumpareta, jonka laen yläpuolelle ilmestyi kaksi pientä valopistettä. Valot kohosivat ylös kohti taivasta, ja samalla vastaan tulevan auton kirikkaat valonheittimet valaisivat rinnakkain eteenpäin kiitävät henkilöautot.

Henrikin jalka tapaili vaistomaisesti jarrupoljinta, mutta samalla alitajunta määräsi lisäämään vauhtia. Saulille oli annettava tilaa palata takaisin omalle kaistalleen.

Henrik tunsu sukeltavansa pimeyteen, kun vastaan tulevan ajoneuvon valot sivuuttivat hänet. Kirkas valo oli sokaissut hetkeksi. Samalla jostain takaa kuului rysäys ja Saabin taustapeilistä näkyi tulen lieskoja. Sammutetuin valoin ajanut Sauli ei ollut ehtinyt palata omalle ajokaistalleen.

Luku 2

Henrik rummutti sormillaan pöytälevyä. Äiti oli vanhentunut. Muodikkaan punainen tukka ja räikeän punaisiksi maalatut huulet eivät pystyneet peittämään vuosia. Ikä ja ulkoinen olemus eivät sopineet yhteen, niin kuin kolmekymmentä vuotta takaperin olivat vielä sopineet.

– Miksi tulit? Henrik kysyi. Ajatus kuljetti hänet lasin takana istuutuvan Selma -äidin viime tapaamiseen. Silloin oli vietetty äidin ja tämän kolmannen miehen, Armaksen, häitä. Siitä oli jo kolmekymmentä vuotta. Hän oli aikuisena miehenä saanut jo toisen isäpuolen. Oma isä, Hannes, äidin ensimmäinen aviomies, oli astunut ennen hänen syntymäänsä Lapin sodan kotiuttamisvaiheessa miinaan ja kuollut. Selman toinenkaan aviomies, joka oli ajanut hänet maailmalle, ei ollut kestänyt kymmentä vuotta.

– Enkö olisi saanut tulla? Selma kysyi. Suurikehyksisten lasien taakse kätkeytyvä katse pysyi ilmeettömänä. – Täältä sain sinut varmasti kiinni... laivasta.

Pienestä kaiuttimesta kuulunut sarkastinen tuhahdus sai Henrikin käden sipaisemaan mustaksi värjätyn viiksen kärkeä. Mitä muuta hän olisi voinut sanoa, kun äiti oli kauan sitten kysynyt osoitetta. Kotkan satamasta lähtenyt laiva ja meri olivat antaneet kotoa karanneelle neljätoistavuotiaalle uuden kodin.

Äidin ivallisuus sai Henrikin ärsytyskynnyksen nousemaan. Hänen teki mieli palata selliin ja jättää äiti yksin is-

tumaan. Uteliaisuus pakotti kuitenkin jäämään. Äidin tuloon täytyi olla jokin erityisen painava syy.

– En kai olisi voinut estää tuloasi, kun kerran löysit minut, Henrik tyytyi sanomaan. – Et varmaankaan tullut pelkästään äidinrakkaudesta... En havainnut sitä sinussa silloinkaan, kun isäpuoli läimi solkiremmillä.

Selma ei ollut kuulevinaan Henrikin viimeistä huomautusta. Katse kiersi pienen, valkeaksi rapatun tapaamishuoneen seiniä.

– Voiko täällä puhua vapaasti, vai nauhoitetaanko keskustelu? Selma kuiskasi mikkiin.

– Ei minun tietääkseni, Henrik vastasi. – Ei täällä ole yhtään suomalaista vartijaa.

– Hyvä, sitten minä voin puhua. Sinä pääset vapaaksi viikon kuluttua.

– Mitä väliä sillä on, koska minä vapaudun... Vai tulitko tuomaan ennakkoperinnön?

– On sillä. Sinä palaat Suomeen.

– Miksi? Nyt en ymmärrä, Henrik kysyi. Tuoli kolahti, kun hän vetäytyi kauemmaksi pöydästä. Ruotsi oli meriseikkailujen jälkeen ottanut hänet omakseen. Hänen kotinsa oli Tukholmassa, koti ja ystävät, tai ainakin ystäväksi itseään sanovat. Ainoa, johon hän voi isossa kaupungissa sataprosenttisesti luottaa, oli virolainen Rosma.

Selman silmät eivät päästäneet Henrikiä pakenemaan.

– Sinulle on siellä tehtävä. Tiedäthän Saulin, veljesi. Sauli kuoli pian sen jälkeen kun se lutka oli ottanut eron ja lähtenyt toisen miehen mukaan.

Tuolin selkänöjä narahti, kun Henrik nojautui taaksepäin. Äidin jättänyt katse nauliutui valkoiseen seinään. Ajatus palasi pimeälle tielle. Siitä oli yli kaksikymmentä vuotta.

– Tietenkin minä muistan, Henrik sanoi pienen viiveen jälkeen. Katse oli palannut äitiin. – Eihän isäpuolella ja sinulla muita lapsia tuntunut olevankaan. Sauli varasti limut kaupan takahuoneesta ja minä vanhempana sain selkäsaunan.

– Ja lähdit kotoa... Nyt palaat Suomeen ja kostat Saulin kuoleman. Se on tehtävä ennen kuin minä kuolen.

Henrikin käsi sipaisi uudelleen vahatun viiksen kärkeä.

– Mitä tarkoittaa kosto?

Selma katsoi taakseen. Ovi oli ja pysyi kiinni. Pienen huoneen jokainen seinä oli vielä kerran tutkittava, ennen kuin katse palasi Henrikiin.

– Sinä tapat Mirjamin.

Valmiiksi mietityt sanat tulivat nopeasti, ilman pienintäkään aavistusta rikoksen raskaudesta.

– Minä? Mitä varten? Ja kuka on Mirjam? Henrik kysyi vaikka tiesi. Ajatus palasi uudelleen huoltamon pihalle. Äiti ja velipuoli puhuivat kuin yhdellä suulla. Molemmat vaativat häneltä mahdotonta tehtävää.

– Kyllä sinä tiedät. Saulin vaimo, joka tappoi Saulin, Selma sanoi ääni värähtäen. – Rangaistus on odottanut jo liian kauan. Sinun on se tehtävä.

– Miten niin tappoi? Mistä sinä sen tiedät?

– Otti eron, Selma sanoi. Kipeä muisto painoi katseen alas lattiaan. Hartiat valahtivat. Sormet puristivat sylissä olevan laukun sankoja. – Sauli ei olisi halunnut riidellä, mutta se huora ei luopunut sovinnolla tyttären huoltajuudesta. Juuri kun oikeus näytti voittavan, Sauli kuoli. Ajoi päin rekkaa. Nukahti muka iltahämärissä, mutta minä tiedän, että Sauli ajatettiin toista päin. Mirjam sen järjesti, vaikka poliisit eivät sitä uskoneet.

Selman sanoissa menetyksen tuska sekoittui leppymättömään vihaan.

Äidin teatraaliset eleet eivät jääneet Henrikiltä huomamatta. Ne sopivat kuvaamaan käsittelemättä jäänyttä surua, mutta olivat räikeästi ristiriidassa äidin esittämän vaatimuksen kanssa. Hän itse oli valmis pettämään kasvotonta yhteiskuntaa myymällä rakennusfirmoille tositteita olemattomista palveluista, mutta väkivaltaa hän inhosi. Tuoli piti kiskoa lähemmäksi pöytää. Käsi hakeutui jälleen kerran hieraiseman viikseä.

– Onko sinulla rahaa? Henrik kysyi.

– On, Selma vastasi. – Armas Vuolle oli hyvä liikemies. Minä asun nykyään isossa huoneistossa Tampereella... Sveitsin pankissa on verottajan ulottumattomissa sen verran, mitä minä pystyn eläissäni käyttämään. Ja riittää siitä sinullekin, vaikka joutuisit jakamaan sen Saulin tyttären kanssa.

– Eihän sinulla sitten ole mitään hätää, Henrik vastasi helpottuneena. – Minä tunnen nykyään Suomessa pyörivän virolaisen, joka hoitaa homman ihan kohtuuhintaan. Voisin puhua hänelle.

Henrik tunsi olonsa helpottuneeksi. Tukholmassa solmittu älyn ja voiman liitto voisi hoitaa äidin antaman tehtävän ja pelastaa hänelle perinnön.

– Sitä ei tee kukaan virolainen palkkamurhaaja, vaan sinä, Selma sanoi päättäväisesti. – Se on sinun velvollisuutesi veljeäsi kohtaan. Mirjamin täytyy tietää minkä vuoksi hän kuolee.

– En minä ole tappaja, usko nyt.

– Sinä olet samanlainen nahjus kuin isäsikin. Ei mitään kunnianhimoa. Et tuonut edes kukkia äidillesi tämän häpäivänä... Sinun se on tehtävä. Olethan ollut täällä opissa.

– Petoksista, en tapoista... Sehän olisi selvä verikosto. Sitä en voi hyväksyä.

Levottomasti liikehtivät jalat potkivat Henrikin tuolin uudelleen kauemmaksi ahdistavan pöydän luota. Täytyi ajatella, voittaa aikaa. Päätös oli vaikea. Järjestämällä Rosmalle rahakkaan keikan hän voisi kuitata pikku velkansa, mutta toisaalta hän jäisi ilman äidin perintöä. Veljensä vaimoa kohtaan hänellä ei ollut mitään tunteita. Eivät he olleet edes koskaan tavanneet. Äidin rahat hän halusi, mutta tappajaksi hänestä ei ollut.

– Ja mitä tulee niihin häihin, minua ei edes kutsuttu, Henrik takertui äidin huomautukseen. – Tuloni silloin kauan sitten oli vahinko... niin kuin taidan olla muutenkin... Entä jos kieltäydyn?

– Voit saman tien sanoa hyvästit perinnölle. Minä testamenttaan sinun osuutesi Pelastusarmeijalle.

– Muuten, missä se Mirjam asuu? Henrik kysyi.

– Helsingissä, mutta niillä on kesähuvila Tampereella. Mirjam on tunnettu kirjailija ja varmasti rikas. Sen kirjoja myydään paljon. Tytär on Kööpenhaminassa. Olen saanut sieltä kortin.

– Entä Mirjamin mies?

– Ai Erkki, se on joku toimittaja. En minä oikein tiedä, kun emme ole olleet vuosiin yhteydessä Mirjamin kanssa. Tiedän vain, mitä olen lehdistä ja verottajan juorukalentereista luke-
nut.

– Minusta olisi parempi putsata Mirjam, jos sillä kerran on rahaa, Henrik keksi sanoa. – Tappaminen ei rikastuta sinua eikä minua. Kosta se olisi sekini. Sen minä voisin tehdä.

– Rahaa minulla on, Selma sanoi topakasti. – Mutta Saulin kuolema on kostettava ja siihen on vain yksi keino, Mirjamin on kuoltava. Jos haluat Mirjamin rahat, niin ota ne ensin, mutta minä en tyydy yhtään vähempään kuin kuolema.

– Miten se Saulin tytär siihen suhtautuu? Onko hän äitinsä kanssa väleissä?

– Jos haluat tietää, niin kysy, kun haet hänet mukaasi Suomeen. Minä jätän yhteystiedot vartijoille. Pelastusarmeija etsi tytön. Niin kuin etsi sinutkin.

Tapaamishuoneessa vallitsi hiljaisuus. Äiti odotti vastaus-
ta, jota lasin toisella puolen istuva poika ei halunnut antaa.

– Voinko vastata myöhemmin. Lähetän vaikka kirjeen, tai soitan, Henrik kysyi viimein. – Tarvitsen aikaa. Tarkoitan, täytyy suunnitella, miten sen tekisin.

– Et. Minä tiedän jo mitä tehdään. Sinä lähdet aamulautal-
la Turkuun tasan kahden viikon kuluttua. Sinulle jää viikko aikaa hoidella asioitasi täällä ja hakea Anna-Maria. Minä jätän vartijoille laivaliput ja rahaa. Saat ne kun vapaudut.

Tapaamishuoneen ovelle koputettiin. Vartija kurkisti si-
sään. Henrik ei voinut enää pitkittää vastaustaan.

- Ett ögonblick, Henrik huusi mikkiinsä.
Vartijan pää vetäytyi pois ja ovi sulkeutui.
- Sovitaan niin. Minä tulen sillä lautalla Suomeen ja hoidan homman, mutta mitä varten minun pitää otta mukaan se tytär... mikä hänen nimensä nyt olikaan?
- Anna-Maria, Selma vastasi Henrikin päätöksestä selvästi helpottuneena.
- Niin, Anna-Maria, miksi?
- Selma nosti käsilaukkunsa pöydälle ja nousi seisomaan.
- Minä tarvitsen hoitajan. Alan tulla vanhaksi, eikä minulla ole ketään, kun Saulikin kuoli.
- Hyvä, ensin haluan kuitenkin putsata Mirjamin, ja Sveitsissä olevan tilin siirret minun nimiin. Minä tarvitsen Mirjamin kuvan ja kaikki mahdolliset tiedot.
- Oveen koputettiin uudelleen. Vartija astui sisään.
- Besökstiden har tagit slut, var so good.
- Selma otti laukunsa ja käveli ovelle. Jokin asia oli kuitenkin vielä sanomatta ja se sai hänet pysähtymään.
- Muistakin tulla. Rahat saat sitten kun olet täyttänyt velvollisuutesi. Et ennen.